

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 1203/21
12.4.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Матковић, председника већа, Иде Никитовић и Јасне Беловић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Милан Нирнбергер, адвокат из Београда, Булевар краља Александра бр. 185/2, против тужене ББ, из ..., чији је пуномоћник Миодраг Васић, адвокат из Београда, ул. Ломина бр. 2, са умешачем на страни тужене Привредним друштвом за услуге међународне шпедиције и транспорта „...“ д.о.о, са седиштем у ..., чији је пуномоћник Татјана Савић Спасић, адвокат из Београда, ул. Јакова Галуса 346, ради утврђења, одлучујући о жалбама странака изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 5484/19 од 30.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 5484/19 од 30.09.2020. године, у ставу првом и другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 5484/19 од 30.09.2020. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац АА, из ..., да туженој ББ, из ..., на име трошкова парничног поступка исплати износ од 107.021,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате у року од 15 дана од пријема пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви странака и умешача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 5484/19 од 30.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијени су као неосновани тужбени захтеви тужиоца којим је тражио да се утврди да заједничку имовину стечену радом у току трајања заједнице живота у браку тужиоца и тужене чини 45% удела у Привредном друштву „...“ д.о.о. ... и да се утврди да је тужилац по основу брачне тековине власник 22,5% удела у Привредном друштву „...“ д.о.о. ..., што би тужена била дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке, одбијени су тужбени захтеви тужиоца којим је тражио да се утврди да

заједничку имовину стечену радом у току трајања заједнице живота у браку тужиоца и тужене чини 45% удела у Привредном друштву „...” д.о.о. ... и да се утврди да су тужилац и тужена и по основу брачне тековине сувласници у обиму са по 1/2 идеалних делова на 45% удела у Привредном друштву „...” д.о.о. ..., што би тужена била дужна да призна и трпи. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 97.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана кад наступе услови за извршење па до исплате.

Против наведене пресуде странке су благовремено изјавиле жалбу и то тужилац из свих законом прописаних разлога побијајући је у целости, а тужена побијајући одлуку о трошковима поступка садржану у ставу трећем изреке пресуде. Трошкове поступка су тражили и определили.

Тужена и умешач су поднели одговор на жалбу тужиоца. Умешач је тражио трошкове поступка и определио.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11 са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да жалба тужиоца није основана, а жалба тужене основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а супротно наводима жалбе тужиоца ни она из тачке 12 истог става јер пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о свим битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена су били у браку од 1984. године до 2015. године, који је разведен пресудом Другог основног суда у Београду П2 108/15 од 04.03.2015. године. Привредно друштво „...” д.о.о. ... основано је 2010. године, па је као његов оснивач и једини члан тад регистрован ВВ. Тужена је годину дана након оснивања привредног друштва, заједно са ВВ и још једним лицем, ГГ, закључила уговор којим је констатовано да су ова три лице једини чланови друштва у својству оснивача, чији је законски заступник ВВ. Тужена се касније уписала у регистар са 45% удела, односно на основу овог уговора промењена је власничка структура. Тужена је свој део касније продала управо ВВ, након што је он откупио и 10% од ГГ. Тужилац и тужена су после развода, дана 11.01.2016. године, закључили Споразум о деоби заједничке имовине.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које наводима жалбе тужиоца на правно релевантан начин није доведено у сумњу и које другостепени суд прихвата као правилно и потпуно, првостепени суд је правилно закључио да брачну тековину не може да чини било какав удео у друштву са ограниченом одговорношћу нити било којем другом привредном друштвом без обзира на то да ли је улагање у то друштво чињено из заједничке имовине или не, јер имовина која је уложена у правно лице моментом улагања престаје да буде имовина оних који су улагали и постаје имовина правног лица у које је уложено, те одбио основни тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да заједничку имовину стечену радом у току трајања брака станака чини 45% удела у привредном друштву “...” д.о.о и да је он по основу брачне тековине власник 22,5% удела у друштву, као и евентуални тужбени захтев којим је тражио да се утврди да заједничку имовину стечену радом у току трајања брака станака чини 45% удела у привредном друштву „...” д.о.о и да су тужена и он по основу брачне тековине сувласници у обиму са по 1/2 идеалних делова на 45% удела у друштву.

Правилност тако донете пресуде није доведена у сумњу жалбеним наводима

туженог.

Наиме, супротно наводима жалбе, правилан је закључак првостепеног суда да имовина која је уложена у привредно друштво, моментом улагања престаје да буде имовина оних који су улагали, да постаје имовина тог привредног друштва, те да као таква не може представљати заједничку имовину стечену у браку, а ово имајући у виду садржину одредаба Закона о привредним друштвима и то члана 7, члана 8, члана 13 и чланова 104-183 Закона важећег у релевантном временском периоду („Службени гласник РС“ бр. 120/04).

Дакле, у конкретном случају, оснивањем Привредног друштва „...“ по сили закона извршено је конституисање његових власничких права на унетом оснивачком улогу. Тако основано предузеће није ствар у својини оснивача, већ правно лице и самосталан субјект права одвојен од личности оснивача. Уношењем оснивачког улога у предузеће, улог излази из имовине оснивача и постаје капитал предузећа, док оснивач сразмерно свом улогу стиче управљачка права и право на добит, а сразмерно улогу сноси ризик пословања и одговорност за обавезе предузећа. Код таквог стања ствари, у ситуацији када тужилац није био уписан као суоснивач друштва, иако је у време оснивања предузећа и закључења Уговора од 11.03.2011. године, по основу кога је тужена уписана као члан друштва са 45% удела, био у браку са туженом, он не може стећи сувласничка ни управљачка права на привредном друштву. За случај да је тужена учествовала у оснивању привредног друштва улагањем заједничких средстава стечених у браку са тужиоцем, како се то истиче у тужби, тужилац би једино био легитимисан да од тужене по основу брачне тековине и свог удела у стицању имовине евентуално унете као оснивачки улог у новоосновано предузеће, захтева само њену противвредност, а не и признање сувласничких и улагачких права у предузећу у чијем оснивању није учествовао. Из наведеног следи да у конкретном случају није било места примени одредаба чланова 177-180 Породичног закона, па је правилно одбијен основни тужбени захтев усмерен на утврђење власништва од 22,5% удела у друштву, као и евентуални тужбени захтев усмерен на утврђење сувласништва странака са по 1/2 идеалних делова на 45% удела.

Супротно наводима жалбе, правилно је првостепени суд одлучио када је дозволио мешање на страни тужене привредном друштву „...“ д.о.о имајући у виду предмет спора, прецизније, да су захтеви тужиоца усмерени на утврђење удела у власништву над овим привредном друштву.

Приликом одлучивања другостепени суд је имао у виду и остале жалбене наводе тужиоца које није посебно образлагао на основу овлашћења из члана 396 став 1 и 2 ЗПП.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужене оспорава правилност одлуке о трошковима поступка садржане у ставу трећем изреке утолико што је суд пропустио да туженој досуди трошак судске таксе за одговор на тужбу у износу од 9.521,00 динара, који туженој као нужни неспорно припада у складу са чланом 153 став 1 и члана 154 у вези члана 163 став 1 и 2 ЗПП, одмерен обзиром на вредност предмета спора по ТТ важећој у време доношења одлуке.

У преосталом делу, тужена неосновано оспорава одлуку о трошковима поступка јер је првостепени суд правилно определио радње предузете од стране пуномоћника из реда адвоката у односу на које тужена има право на накнаду, те висину ових трошкова

правилно одмерио према вредности предмета спора по АТ. И по оцени другостепеног суда туженој, као нужни, припадају трошкови за састав 5 поднесака (одговор на тужбу од 05.04.2019. године и 15.04.2019. године, поднесак од 17.04.2019. године, поднесак од 21.08.2019. године и поднесак од 02.10.2019. године), а не за свих 8 поднесака како је то опедељено трошковником, те за приступ на 5 одржаних рочишта, на колико рочишта је, према стању у списима, пуномоћник тужене приступио, док за рочиште заказано за 11.07.2019. године постоји службена белешка о неодржавању рочишта услед поплаве у суду и нестанка електричне енерије, без потврде о приступу пуномоћника на то рочиште. На досуђени износ трошкова поступка туженој припада и право на законску затезну камату почев од дана извршности одлуке до исплате, а у складу са одредбом члана 277, у вези члана 324 Закона о облигационим односима и члана 345 у вези члана 366 ЗПП, те члана 43 Закона о извршењу и обезбеђењу.

На основу одредбе 401 тачка 3 ЗПП-а, преиначено је решење о трошковима поступка и одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Имајући у виду успех странака у другостепеном поступку, прецизније, да тужилац није успео у поступку по жалби, а да је тужена успела само у незнатном делу, као и да одговор на жалбу не представља нужан трошак, то је суд о захтеву странака и умешача на страни тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка одлучио као у ставу трећем изреке ове пресуде на основу члана 165 ЗПП.

Председник већа – судија
Весна Матковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић